



Spis treści

I Akty ustawodawcze

DYREKTYWY

- ★ **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1919 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie pomocy prawnej z urzędu dla podejrzanych i oskarżonych w postępowaniu karnym oraz dla osób, których dotyczy wnioski w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania** 1

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1920 z dnia 19 października 2016 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Hännlamb (ChNP)]** 9
- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1921 z dnia 20 października 2016 r. zatwierdzające inną niż nieznaczną zmianę specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Štajersko prekmursko bučno olje (ChOG)]** 11
- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1922 z dnia 20 października 2016 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Poularde du Périgord (ChOG)]** 12
- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1923 z dnia 24 października 2016 r. zatwierdzające zmianę inną niż nieznaczną w specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Karp zatorski (ChNP)]** 13
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1924 z dnia 3 listopada 2016 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 14

DECYZJE

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/1925 z dnia 31 października 2016 r. uchylająca decyzję wykonawczą (UE) 2016/17 zezwalającą Zjednoczonemu Królestwu na wprowadzenie na swoim terytorium zakazu wprowadzania do obrotu odmiany konopi ujętej we wspólnym katalogu odmian gatunków roślin rolniczych na podstawie dyrektywy Rady 2002/53/WE (notyfikowana jako dokument nr C(2016) 6860) 16
 - ★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/1926 z dnia 3 listopada 2016 r. w sprawie zatwierdzenia dachu fotowoltaicznego ładującego akumulator jako technologii innowacyjnej umożliwiającej zmniejszenie emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 ⁽¹⁾ 18
-

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/428 z dnia 10 marca 2015 r. zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 i rozporządzenie (UE) nr 1063/2010 w odniesieniu do reguł pochodzenia dotyczących ogólnego systemu preferencji taryfowych i preferencyjnych środków taryfowych dla określonych krajów lub terytoriów (Dz.U. L 70 z 14.3.2015) 25

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2016/1919

z dnia 26 października 2016 r.

w sprawie pomocy prawnej z urzędu dla podejrzanych i oskarżonych w postępowaniu karnym oraz dla osób, których dotyczy wnioski w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 82 ust. 2 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Celem niniejszej dyrektywy jest zapewnienie skuteczności prawa dostępu do adwokata zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE ⁽³⁾, poprzez umożliwienie podejrzany i oskarżonym w postępowaniu karnym oraz osobom, których dotyczy wnioski w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania, zgodnie z decyzją ramową Rady 2002/584/WSiSW ⁽⁴⁾ (zwanym dalej „osobami, których dotyczy wnioski”) korzystania z pomocy adwokata finansowanej przez państwa członkowskie.
- (2) Poprzez ustanowienie wspólnych norm minimalnych dotyczących prawa do pomocy prawnej z urzędu dla podejrzanych, oskarżonych oraz osób, których dotyczy wnioski, niniejsza dyrektywa ma na celu zwiększenie wzajemnego zaufania państw członkowskich do swoich systemów wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, przyczyniając się tym samym do usprawnienia wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach karnych.
- (3) W art. 47 akapit trzeci Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”), w art. 6 ust. 3 lit. c) europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPC”) oraz w art. 14 ust. 3 lit. d) Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych (zwanego dalej „MPPOiP”) ustanowiono prawo do pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu karnym zgodnie z warunkami określonymi w tych postanowieniach. Karta ma taką samą moc prawną jak Traktaty, a państwa członkowskie są stronami zarówno EKPC, jak i MPPOiP. Z doświadczenia wynika jednak, że fakt ten sam w sobie nie zawsze zapewnia wystarczający stopień zaufania do systemów wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych innych państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 16.7.2014, s. 63.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2016 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 13 października 2016 r.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności (Dz.U. L 294 z 6.11.2013, s. 1).

⁽⁴⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1).

- (4) W dniu 30 listopada 2009 r. Rada przyjęła rezolucję dotyczącą harmonogramu działań mających na celu umocnienie praw procesowych osób podejrzanych lub oskarżonych w postępowaniu karnym ⁽¹⁾ (zwanego dalej „harmonogramem”). W harmonogramie wezwano do stopniowego przyjmowania środków dotyczących prawa do tłumaczenia pisemnego i ustnego (środek A), prawa do informacji o prawach i informacji o zarzutach (środek B), prawa do porady prawnej i pomocy prawnej (środek C), prawa do kontaktu z krewnymi, pracodawcami i organami konsularnymi (środek D) oraz specjalnych zabezpieczeń dla podejrzanych lub oskarżonych wymagających szczególnego traktowania (środek E).
- (5) W dniu 11 grudnia 2009 r. Rada Europejska z zadowoleniem przyjęła harmonogram i włączyła go do programu sztokholmskiego – „Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli” ⁽²⁾ (pkt 2.4). Rada Europejska podkreśliła niewyczerpujący charakter harmonogramu, wzywając Komisję do zbadania dalszych aspektów minimalnych praw procesowych podejrzanych i oskarżonych oraz do oceny tego, czy należy zająć się innymi kwestiami, na przykład domniemaniem niewinności, w celu wspierania lepszej współpracy w tym obszarze.
- (6) Dotychczas, zgodnie z harmonogramem, przyjęto pięć środków dotyczących praw procesowych w postępowaniu karnym, mianowicie: dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE ⁽³⁾, 2012/13/UE ⁽⁴⁾, 2013/48/UE, (UE) 2016/343 ⁽⁵⁾ oraz (UE) 2016/800 ⁽⁶⁾.
- (7) Niniejsza dyrektywa odnosi się do drugiej części środka C harmonogramu, dotyczącej pomocy prawnej z urzędu.
- (8) Pomoc prawna z urzędu powinna obejmować koszty obrony podejrzanych, oskarżonych oraz osób, których dotyczy wnioski. Przyznając pomoc prawną z urzędu, właściwe organy państw członkowskich powinny mieć możliwość wprowadzenia wymogu, aby podejrzani, oskarżeni lub osoby, których dotyczy wnioski, ponosiły część tych kosztów, w zależności od sytuacji finansowej tych osób.
- (9) Bez uszczerbku dla art. 6 dyrektywy (UE) 2016/800, niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania w przypadku, gdy podejrzany, oskarżony lub osoba, której dotyczy wniosek, zrzekła się przysługującego jej prawa dostępu do adwokata zgodnie z – odpowiednio – art. 9 lub art. 10 ust. 3 dyrektywy 2013/48/UE oraz nie odwołała takiego zrzeczenia, lub w przypadku gdy państwa członkowskie zastosowały czasowe odstępstwa zgodnie z art. 3 ust. 5 lub 6 dyrektywy 2013/48/UE, przez okres takiego odstępstwa.
- (10) W przypadku gdy osoba, która początkowo nie była podejrzany lub oskarżony, lecz na przykład świadkiem, staje się podejrzany lub oskarżony, osoba ta powinna mieć prawo do nieobciążania samej siebie oraz prawo do nieskładania wyjaśnień, zgodnie z prawem Unii oraz EKPC, zgodnie z ich wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwany dalej „Trybunałem Sprawiedliwości”) oraz Europejski Trybunał Praw Człowieka (zwany dalej „ETPC”). Dlatego też niniejsza dyrektywa zawiera wyraźne odniesienie do sytuacji, w której taka osoba staje się podejrzany lub oskarżony w czasie przesłuchania przez policję lub inny organ ścigania w postępowaniu karnym. W przypadku gdy w czasie takiego przesłuchania osoba inna niż podejrzany lub oskarżony staje się podejrzany lub oskarżony, przesłuchanie należy natychmiast zawiesić. Powinna jednak istnieć możliwość kontynuowania przesłuchania w przypadku, gdy dana osoba została poinformowana, że stała się podejrzany lub oskarżony oraz osoba ta ma możliwość skorzystania w pełni z praw przewidzianych w niniejszej dyrektywie.
- (11) W niektórych państwach członkowskich organ inny niż sąd właściwy w sprawach karnych jest uprawniony do wymierzania kar innych niż pozbawienie wolności w odniesieniu do czynów zabronionych stosunkowo mniejszej wagi. Może to mieć miejsce na przykład w odniesieniu do wykroczeń komunikacyjnych, które popełniane są na szeroką skalę i które mogłyby być wykryte w wyniku kontroli ruchu drogowego. W takich sytuacjach wymóg, aby właściwe organy zapewniały wszystkie prawa wynikające z niniejszej dyrektywy, byłby nieuzasadniony. W przypadku gdy prawo państwa członkowskiego przewiduje wymierzanie przez taki organ kar w odniesieniu do czynów zabronionych mniejszej wagi i istnieje prawo do odwołania się albo możliwość przekazania sprawy do sądu właściwego w sprawach karnych, niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie jedynie do postępowania przed sądem rozpoznającym takie odwołanie lub przekazaną sprawę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 295 z 4.12.2009, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym (Dz.U. L 280 z 26.10.2010, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (Dz.U. L 142 z 1.6.2012, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. L 65 z 11.3.2016, s. 1).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/800 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzany lub oskarżony w postępowaniu karnym (Dz.U. L 132 z 21.5.2016, s. 1).

- (12) W niektórych państwach członkowskich niektóre czyny zabronione mniejszej wagi, w szczególności wykroczenia komunikacyjne, wykroczenia polegające na naruszeniu ogólnych przepisów władz lokalnych oraz wykroczenia polegające na naruszeniu porządku publicznego, uznaje się za przestępstwa. W takich sytuacjach wymóg, aby właściwe organy zapewniały wszystkie prawa wynikające z niniejszej dyrektywy, byłby nieuzasadniony. W przypadku gdy prawo państwa członkowskiego przewiduje, że kara w odniesieniu do czynu zabronionego mniejszej wagi nie może polegać na pozbawieniu wolności, niniejszą dyrektywę należy stosować jedynie do postępowania przed sądem właściwym w sprawach karnych.
- (13) Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do czynów zabronionych mniejszej wagi na określonych w niej warunkach. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość zastosowania oceny sytuacji majątkowej, oceny zasadności lub obie te oceny, aby ustalić, czy należy przyznać pomoc prawną z urzędu. O ile jest to zgodne z prawem do rzetelnego procesu sądowego, kryteria oceny zasadności można uznać za niespełnione w odniesieniu do niektórych czynów zabronionych mniejszej wagi.
- (14) Zakres stosowania niniejszej dyrektywy w odniesieniu do niektórych czynów zabronionych mniejszej wagi nie powinien mieć wpływu na wynikające z EKPC obowiązki państw członkowskich w zakresie zapewnienia prawa do rzetelnego procesu sądowego, w tym do pomocy adwokata.
- (15) O ile jest to zgodne z prawem do rzetelnego procesu sądowego, następujące sytuacje nie stanowią pozbawienia wolności w rozumieniu niniejszej dyrektywy: ustalenie tożsamości podejrzanego lub oskarżonego; ustalenie, czy należy wszcząć postępowanie; sprawdzenie posiadania broni i inne podobne kwestie związane z bezpieczeństwem; prowadzenie czynności dochodzeniowo-śledczych lub dowodowych innych niż czynności, o których wyraźnie mowa w niniejszej dyrektywie, takie jak: kontrola osobista, oględziny osoby, badanie krwi, badanie na obecność alkoholu lub podobne badania, lub wykonywanie zdjęć czy pobieranie odcisków palców; doprowadzenie podejrzanego lub oskarżonego przed właściwy organ, zgodnie z prawem krajowym.
- (16) Niniejsza dyrektywa ustanawia normy minimalne. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyznania pomocy prawnej z urzędu w sytuacjach nieobjętych niniejszą dyrektywą, na przykład gdy prowadzone są czynności dochodzeniowo-śledcze lub dowodowe inne niż czynności, o których wyraźnie mowa w niniejszej dyrektywie.
- (17) Zgodnie z art. 6 ust. 3 lit. c) EKPC podejrzani i oskarżeni, którzy nie posiadają wystarczających środków na pokrycie kosztów pomocy adwokata, mają prawo do korzystania z pomocy prawnej z urzędu, gdy wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. Ta norma minimalna umożliwi państwom członkowskim zastosowanie oceny sytuacji majątkowej, oceny zasadności lub obu tych ocen. Zastosowanie tych ocen nie powinno ograniczać lub stanowić odstępstwa od praw i gwarancji procesowych przewidzianych w Karcie i EKPC, zgodnie z ich wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości i ETPC.
- (18) Państwa członkowskie powinny określić rozwiązania praktyczne dotyczące udzielania pomocy prawnej z urzędu. Takie rozwiązania mogłyby przewidywać, że pomocy prawnej z urzędu udziela się na wniosek podejrzanego, oskarżonego lub osoby, której dotyczy wniosek. W szczególności, z uwagi na potrzeby osób wymagających szczególnego traktowania, wniosek taki nie powinien jednak być istotnym warunkiem przyznania pomocy prawnej z urzędu.
- (19) Właściwe organy powinny przyznać pomoc prawną z urzędu bez zbędnej zwłoki i najpóźniej przed przesłuchaniem danej osoby przez policję, inny organ ścigania lub przez organ sądowy, lub przed przeprowadzeniem konkretnych czynności dochodzeniowo-śledczych lub dowodowych, o których mowa w niniejszej dyrektywie. Jeżeli właściwe organy nie są w stanie tego zrobić, powinny co najmniej udzielić doraźnej lub tymczasowej pomocy prawnej z urzędu przed takim przesłuchaniem lub przed przeprowadzeniem czynności dochodzeniowo-śledczych i dowodowych.
- (20) Mając na uwadze specyfikę postępowania dotyczącego europejskiego nakazu aresztowania, wykładnia przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących jedynie osób, których dotyczy wniosek, powinna uwzględniać tę specyfikę i w żaden sposób nie powinna wpływać na wykładnię innych przepisów niniejszej dyrektywy.
- (21) Osoby, których dotyczy wniosek, powinny mieć prawo do pomocy prawnej z urzędu w wykonującym nakaz państwie członkowskim. Ponadto osobom, których dotyczy wniosek, w ramach postępowania dotyczącego europejskiego nakazu aresztowania w związku z postępowaniem karnym i które korzystają z przysługującego im prawa do ustanowienia adwokata w państwie członkowskim wydającym nakaz zgodnie z dyrektywą 2013/48/UE, powinno przysługiwać prawo do pomocy prawnej z urzędu w tym państwie członkowskim na potrzeby tego postępowania w państwie członkowskim wykonującym nakaz, o ile pomoc prawna z urzędu jest niezbędna do zapewnienia skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości, zgodnie z art. 47 Karty. Taka sytuacja mogłaby mieć miejsce w przypadku, gdy adwokat w państwie członkowskim wykonującym nakaz nie może skutecznie wypełnić swoich obowiązków dotyczących wykonania europejskiego nakazu aresztowania bez współpracy z adwokatem z państwa członkowskiego, które wydało nakaz. Wszelkie decyzje dotyczące przyznania pomocy prawnej z urzędu w państwie członkowskim, które wydało nakaz, podejmuje organ właściwy dla podejmowania takich decyzji w tym państwie członkowskim, w oparciu o kryteria określone przez to państwo członkowskie przy wprowadzaniu w życie niniejszej dyrektywy.

- (22) Aby zapewnić osobom, których dotyczy wnioski, skuteczny dostęp do adwokata, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby osoby, których dotyczy wnioski, miały prawo do pomocy prawnej z urzędu do czasu ich przekazania lub do czasu uprawomocnienia się decyzji o odmowie ich przekazania.
- (23) Przy wprowadzaniu w życie niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny zapewniać poszanowanie podstawowego prawa do pomocy prawnej z urzędu określonego w Karcie i EKPC. Państwa członkowskie powinny przy tym przestrzegać Zasad i wytycznych ONZ dotyczących dostępu do pomocy prawnej w sprawach karnych.
- (24) Bez uszczerbku dla przepisów prawa krajowego dotyczących obowiązkowej obecności adwokata, właściwe organy powinny bez zbędnej zwłoki podjąć decyzję o przyznaniu lub odmowie przyznania pomocy prawnej z urzędu. Właściwym organem powinien być niezależny organ właściwy do podejmowania decyzji dotyczących przyznania pomocy prawnej z urzędu lub sąd, w tym również sąd w składzie jednoosobowym. W pilnych przypadkach powinno być jednak możliwe tymczasowe zaangażowanie policji i organów ścigania w zakresie, w jakim jest to konieczne dla przyznania pomocy prawnej z urzędu w odpowiednim czasie.
- (25) W przypadku gdy przyznano pomoc prawną z urzędu podejrzanemu, oskarżonemu lub osobie, której dotyczy wniosek, skuteczność i jakość tej pomocy zapewnia się między innymi przez ułatwienie ciągłości ich obrony. W związku z tym państwa członkowskie powinny ułatwiać ciągłość obrony w toku całego postępowania karnego, a także – w stosownych przypadkach – w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania.
- (26) Pracownicy uczestniczący w podejmowaniu decyzji dotyczących pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu karnym oraz w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania powinni zostać odpowiednio przeszkoleni. Bez uszczerbku dla niezależności sądownictwa oraz różnic w organizacji wymiaru sprawiedliwości w poszczególnych państwach członkowskich, państwa członkowskie powinny zwrócić się do podmiotów odpowiedzialnych za szkolenie sędziów, aby zapewniły odpowiednie szkolenie sądom i sędziom podejmującym decyzje dotyczące przyznawania pomocy prawnej z urzędu.
- (27) Zasada skuteczności prawa Unii wymaga, aby państwa członkowskie wprowadziły odpowiednie i skuteczne środki naprawcze w przypadku naruszenia prawa przyznanego jednostkom na mocy prawa Unii. Skuteczny środek naprawczy powinien być dostępny w przypadku, gdy prawo do pomocy prawnej z urzędu jest zagrożone lub gdy opóźniono udzielenie pomocy prawnej z urzędu lub odmówiono jej udzielenia, w całości lub częściowo.
- (28) W celu monitorowania i oceny skuteczności niniejszej dyrektywy konieczne jest gromadzenie odpowiednich danych, spośród dostępnych danych, które dotyczą wprowadzania w życie praw określonych w niniejszej dyrektywie. Dane takie obejmują, w miarę możliwości, liczbę wniosków o pomoc prawną z urzędu w postępowaniu karnym, a także w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania, w przypadku gdy dane państwo członkowskie jest państwem członkowskim wydającym lub wykonującym nakaz, liczbę przypadków, w których przyznano pomoc prawną z urzędu oraz liczbę przypadków, w których pomocy prawnej z urzędu nie przyznano. Należy również w miarę możliwości gromadzić dane dotyczące kosztów udzielania pomocy prawnej z urzędu podejrzanym, oskarżonym i osobom, których dotyczy wnioski.
- (29) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do podejrzanych, oskarżonych i osób, których dotyczy wnioski, niezależnie od ich statusu prawnego, obywatelstwa lub narodowości. Państwa członkowskie powinny przestrzegać praw określonych w niniejszej dyrektywie oraz gwarantować te prawa, bez jakiegokolwiek dyskryminacji z jakiegokolwiek względu, takiego jak: rasa, kolor skóry, płeć, orientacja seksualna, język, religia, przekonania polityczne lub inne, narodowość, pochodzenie etniczne lub społeczne, majątek, niepełnosprawność lub urodzenie. Niniejsza dyrektywa potwierdza prawa podstawowe i zasady uznane w Karcie i EKPC, w tym zakaz tortur oraz nieludzkiego lub poniżającego traktowania, prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego, poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, prawo do nietykalności osobistej, prawa dziecka, integracji osób niepełnosprawnych, prawo do skutecznego środka prawnego i prawo do rzetelnego procesu, domniemanie niewinności i prawo do obrony. Niniejszą dyrektywę należy wprowadzać w życie zgodnie z tymi prawami i zasadami.
- (30) Niniejsza dyrektywa ustanawia normy minimalne. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość rozszerzenia zakresu praw określonych w niniejszej dyrektywie w celu zapewnienia wyższego poziomu ochrony. Taki wyższy poziom ochrony nie powinien stanowić przeszkody we wzajemnym uznawaniu orzeczeń sądowych, które te normy minimalne mają ułatwiać. Poziom ochrony zapewniany przez państwa członkowskie nigdy nie powinien być niższy niż poziom wynikający z norm przewidzianych w Karcie lub EKPC, zgodnie z ich wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości i ETPC.
- (31) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie ustanowienie wspólnych norm minimalnych dotyczących prawa do pomocy prawnej z urzędu dla podejrzanych, oskarżonych i osób, których dotyczy wnioski, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na jej rozmiary i skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

- (32) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz bez uszczerbku dla art. 4 tego Protokołu, te państwa członkowskie nie uczestniczą w przyjęciu niniejszej dyrektywy i nie są nią związane ani jej nie stosują.
- (33) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy i nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia wspólne normy minimalne dotyczące prawa do pomocy prawnej z urzędu dla:
 - a) podejrzanych i oskarżonych w postępowaniu karnym; oraz
 - b) osób, których dotyczy wnioski w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania na podstawie decyzji ramowej 2002/584/WSiSW (zwanym dalej „osobami, których dotyczy wnioski”).
2. Niniejsza dyrektywa uzupełnia dyrektywy 2013/48/UE i (UE) 2016/800. Żaden z przepisów niniejszej dyrektywy nie może być interpretowany jako ograniczający prawa określone w tych dyrektywach.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do podejrzanych i oskarżonych w postępowaniu karnym, którzy mają prawo dostępu do adwokata na mocy dyrektywy 2013/48/UE i którzy:
 - a) zostali pozbawieni wolności;
 - b) muszą mieć adwokata zgodnie z prawem Unii lub prawem krajowym; lub
 - c) są zobowiązani do uczestniczenia w czynnościach dochodzeniowo-śledczych lub dowodowych, lub mają prawo w nich uczestniczyć, w tym przynajmniej w:
 - (i) okazaniu osoby;
 - (ii) konfrontacji;
 - (iii) odtworzeniu przebiegu czynu zabronionego.
2. Niniejsza dyrektywa ma również zastosowanie do osób, których dotyczy wnioski i które mają prawo dostępu do adwokata na mocy dyrektywy 2013/48/UE, od chwili ich zatrzymania w państwie członkowskim wykonującym nakaz.
3. Niniejsza dyrektywa ma również zastosowanie – na tych samych warunkach jak te, które przewidziane są w ust. 1 – do osób, które nie były początkowo podejrzany lub oskarżony, ale stały się podejrzany lub oskarżony w czasie przesłuchania przez policję lub inny organ ścigania.
4. Bez uszczerbku dla prawa do rzetelnego procesu sądowego, w odniesieniu do czynów zabronionych mniejszej wagi:
 - a) w przypadku gdy prawo państwa członkowskiego przewiduje nałożenie kary przez organ inny niż sąd właściwy w sprawach karnych, a jej nałożenie może być przedmiotem odwołania lub przekazania do takiego sądu; lub
 - b) w przypadku gdy nie można nałożyć kary pozbawienia wolności,

niniejszą dyrektywę stosuje się jedynie do postępowania przed sądem właściwym w sprawach karnych.

W każdym przypadku niniejsza dyrektywa ma zastosowanie, gdy podejmowana jest decyzja o pozbawieniu wolności, a także w czasie pozbawienia wolności, na każdym etapie postępowania do momentu jego zakończenia.

Artykuł 3

Definicja

Do celów niniejszej dyrektywy „pomoc prawna z urzędu” oznacza finansowanie przez państwo członkowskie pomocy adwokata, umożliwiające korzystanie z prawa dostępu do adwokata.

Artykuł 4

Pomoc prawna z urzędu w postępowaniu karnym

1. Państwa członkowskie zapewniają podejrzanym i oskarżonym, którzy nie posiadają wystarczających środków na pokrycie kosztów pomocy adwokata, prawo do pomocy prawnej z urzędu, gdy wymaga tego interes wymiaru sprawiedliwości.
2. Państwa członkowskie mogą zastosować ocenę sytuacji majątkowej, ocenę zasadności lub obie te oceny, aby ustalić, czy należy przyznać pomoc prawną z urzędu zgodnie z ust. 1.
3. W przypadku gdy państwo członkowskie stosuje ocenę sytuacji majątkowej, uwzględnia wszystkie istotne i obiektywne czynniki, takie jak dochód, majątek i sytuację rodzinną danej osoby, a także koszt pomocy adwokata oraz stopę życiową w tym państwie członkowskim, w celu ustalenia, czy zgodnie z kryteriami mającymi zastosowanie w tym państwie członkowskim podejrzany lub oskarżony nie dysponuje wystarczającymi środkami, aby pokryć koszty pomocy adwokata.
4. W przypadku gdy państwo członkowskie stosuje ocenę zasadności, uwzględnia wagę czynu zabronionego, złożoność sprawy oraz surowość grożącej kary w celu ustalenia, czy interes wymiaru sprawiedliwości wymaga przyznania pomocy prawnej z urzędu. W każdym przypadku kryteria oceny zasadności uznaje się za spełnione w następujących sytuacjach:
 - a) w przypadku gdy podejrzany lub oskarżony jest postawiony przed właściwym sądem lub sędzią w celu podjęcia decyzji w sprawie pozbawienia wolności, na jakimkolwiek etapie postępowania w zakresie niniejszej dyrektywy; oraz
 - b) w czasie pozbawienia wolności.
5. Państwa członkowskie zapewniają przyznanie pomocy prawnej z urzędu bez zbędnej zwłoki, najpóźniej przed przesłuchaniem przez policję, inny organ ścigania lub organ sądowy, lub przed przeprowadzeniem czynności dochodzeniowo-śledczych lub dowodowych, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. c).
6. Pomocy prawnej z urzędu udziela się jedynie do celów postępowania karnego, w którym dana osoba jest podejrzanym lub oskarżonym o popełnienie czynu zabronionego

Artykuł 5

Pomoc prawna z urzędu w ramach postępowania dotyczącego europejskiego nakazu aresztowania

1. Państwo członkowskie wykonujące nakaz zapewnia, aby osoby, których dotyczy wnioski, miały prawo do pomocy prawnej z urzędu od chwili zatrzymania dokonanego na mocy europejskiego nakazu aresztowania do czasu ich przekazania albo do czasu uprawomocnienia się decyzji o odmowie przekazania.
2. Państwo członkowskie wydające nakaz zapewnia, aby osoby, których dotyczy wnioski w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania do celów przeprowadzenia postępowania karnego i które korzystają z przysługującego im prawa do ustanowienia adwokata w państwie członkowskim wykonującym nakaz zgodnie z art. 10 ust. 4 i 5 dyrektywy 2013/48/UE, miały prawo do pomocy prawnej z urzędu w państwie członkowskim wydającym nakaz do celów takiego postępowania w państwie członkowskim wykonującym nakaz, o ile taka pomoc prawna z urzędu jest niezbędna, aby zapewnić skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości.
3. Prawo do pomocy prawnej z urzędu, o którym mowa w ust. 1 i 2, może być uzależnione od oceny sytuacji majątkowej zgodnie z art. 4 ust. 3, który stosuje się odpowiednio.

Artykuł 6

Decyzje dotyczące przyznawania pomocy prawnej z urzędu

1. Decyzje o przyznaniu lub odmowie przyznania pomocy prawnej z urzędu, a także o przyznaniu adwokata są podejmowane przez właściwy organ bez zbędnej zwłoki. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby właściwy organ podejmował decyzje z zachowaniem należytej staranności, z poszanowaniem prawa do obrony.
2. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby podejrzani, oskarżeni, a także osoby, których dotyczy wniosek, zostały poinformowane na piśmie w przypadku całkowitego lub częściowego nieuwzględnienia ich wniosku o pomoc prawną z urzędu.

Artykuł 7

Jakość usług w zakresie pomocy prawnej z urzędu oraz szkolenia

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, w tym w zakresie finansowania, aby zapewnić:
 - a) skuteczny system pomocy prawnej z urzędu o odpowiedniej jakości; oraz
 - b) usługi pomocy prawnej z urzędu o jakości odpowiedniej do zagwarantowania rzetelności postępowania, przy należyтым poszanowaniu niezależności zawodu adwokata.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby pracownikom uczestniczącym w podejmowaniu decyzji dotyczących pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu karnym oraz w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania zapewniono odpowiednie szkolenie.
3. Przy należyтым poszanowaniu niezależności zawodu adwokata oraz roli podmiotów zajmujących się szkoleniem adwokatów, państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki, aby wspierać odpowiednie szkolenia dla adwokatów świadczących pomoc prawną z urzędu.
4. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby podejrzani lub oskarżeni w postępowaniu karnym, a także osoby, których dotyczy wniosek w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania, miały prawo do zmiany – na żądanie – przyznanego im adwokata świadczącego pomoc prawną z urzędu, w przypadku gdy uzasadniają to szczególne okoliczności.

Artykuł 8

Środki naprawcze

Państwa członkowskie zapewniają, aby podejrzani i oskarżeni a także osoby, których dotyczy wniosek, miały prawo do skutecznego środka naprawczego na mocy prawa krajowego w przypadku naruszenia ich praw wynikających z niniejszej dyrektywy.

Artykuł 9

Osoby wymagające szczególnego traktowania

Państwa członkowskie zapewniają, aby przy wdrażaniu niniejszej dyrektywy uwzględniane były szczególnie potrzeby podejrzanych, oskarżonych i osób, których dotyczy wniosek, wymagających szczególnego traktowania.

Artykuł 10

Przekazywanie danych i sprawozdawczość

1. Do dnia 25 maja 2021 r., a następnie co trzy lata państwa członkowskie przekazują Komisji dostępne dane przedstawiające stan wprowadzania w życie praw określonych w niniejszej dyrektywie.
2. Do dnia 25 maja 2022 r., a następnie co trzy lata Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy. W sprawozdaniu tym Komisja dokonuje oceny wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy pod względem prawa do pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu karnym, a także w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania.

*Artykuł 11***Nieobniżanie poziomu ochrony**

Żaden z przepisów niniejszej dyrektywy nie może być rozumiany jako stanowiący ograniczenie lub odstępstwo od praw i gwarancji procesowych, które są zapewnione na mocy Karty, EKPC lub innych stosownych postanowień prawa międzynarodowego lub prawa któregośkolwiek z państw członkowskich zapewniającego wyższy poziom ochrony.

*Artykuł 12***Transpozycja**

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 25 maja 2019 r. Niezwłocznie powiadają o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 13***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 14***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 26 października 2016 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

I. LESAY

Przewodniczący

W imieniu Rady

M. SCHULZ

Przewodniczący

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/1920

z dnia 19 października 2016 r.

rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Hännlamb (ChNP)]

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 wniosek Szwecji o rejestrację nazwy „Hännlamb” został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾.
- (2) Do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, nazwę „Hännlamb” należy zatem zarejestrować,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa „Hännlamb” (ChNP) zostaje zarejestrowana.

Nazwa, o której mowa w akapicie pierwszym, określa produkt należący do klasy 1.1 Mięso świeże (i podroby), zgodnie z załącznikiem XI do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 668/2014 ⁽³⁾.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 239 z 1.7.2016, s. 22.

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 668/2014 z dnia 13 czerwca 2014 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 179 z 19.6.2014, s. 36).

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 października 2016 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Phil HOGAN
Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/1921**z dnia 20 października 2016 r.****zatwierdzające inną niż nieznaczną zmianę specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Štajersko prekmursko bučno olje (ChOG)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 53 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 Komisja rozpatrzyła wniosek Słowenii o zatwierdzenie zmiany specyfikacji chronionego oznaczenia geograficznego „Štajersko prekmursko bučno olje” zarejestrowanego na podstawie rozporządzenia Komisji (UE) nr 901/2012 ⁽²⁾.
- (2) Proponowana zmiana nie jest nieznaczną w rozumieniu art. 53 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, Komisja opublikowała zatem wniosek o wprowadzenie zmiany zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) wymienionego rozporządzenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽³⁾.
- (3) Do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, wymienioną zmianę specyfikacji należy zatem zatwierdzić,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1Zatwierdza się zmianę specyfikacji opublikowaną w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dotyczącą nazwy „Štajersko prekmursko bučno olje” (ChOG).**Artykuł 2**Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 października 2016 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Phil HOGAN
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 901/2012 z dnia 2 października 2012 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Štajersko prekmursko bučno olje (ChOG)] (Dz.U. L 268 z 3.10.2012, s. 3).

⁽³⁾ Dz.U. C 225 z 22.6.2016, s. 11.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/1922**z dnia 20 października 2016 r.****rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Poularde du Périgord (ChOG)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 wniosek Francji o rejestrację nazwy „Poularde du Périgord” został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾.
- (2) Do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, nazwa „Poularde du Périgord” powinna zatem zostać zarejestrowana,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa „Poularde du Périgord” (ChOG) zostaje zarejestrowana.

Nazwa, o której mowa w akapicie pierwszym, określa produkt należący do klasy 1.1 Mięso świeże (i podroby), zgodnie z załącznikiem XI do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 668/2014 ⁽³⁾.*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 października 2016 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Phil HOGAN
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 228 z 24.6.2016, s. 3.

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 668/2014 z dnia 13 czerwca 2014 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 179 z 19.6.2014, s. 36).

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/1923**z dnia 24 października 2016 r.****zatwierdzające zmianę inną niż nieznaczną w specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Karp zatorski (ChNP)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 53 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 Komisja rozpatrzyła wniosek Polski o zatwierdzenie zmiany w specyfikacji chronionej nazwy pochodzenia „Karp zatorski” zarejestrowanej na podstawie rozporządzenia Komisji (UE) nr 485/2011 ⁽²⁾.
- (2) Proponowana zmiana nie jest nieznaczną w rozumieniu art. 53 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, Komisja opublikowała zatem wniosek o wprowadzenie zmiany zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) wymienionego rozporządzenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽³⁾.
- (3) Do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, wymienioną zmianę specyfikacji należy zatem zatwierdzić,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

*Artykuł 1*Zatwierdza się zmianę w specyfikacji opublikowaną w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dotyczącą nazwy „Karp zatorski” (ChNP).*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 października 2016 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Phil HOGAN
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 485/2011 z dnia 18 maja 2011 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Karp zatorski (ChNP)] (Dz.U. L 133 z 20.5.2011, s. 6).

⁽³⁾ Dz.U. C 225 z 22.6.2016, s. 6.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/1924**z dnia 3 listopada 2016 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.
- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 3 listopada 2016 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MA	104,9
	ZZ	104,9
0707 00 05	TR	142,5
	ZZ	142,5
0709 93 10	MA	91,2
	TR	148,9
	ZZ	120,1
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	PE	132,9
	TR	74,7
	ZZ	103,8
0805 50 10	AR	67,2
	BR	79,0
	CL	77,0
	TR	87,7
	ZA	65,7
	ZZ	75,3
	0806 10 10	BR
0808 10 80	PE	304,9
	TR	151,1
	ZZ	254,5
	AR	260,6
	AU	236,5
0808 30 90	CL	139,2
	NZ	145,3
	ZA	126,7
	ZZ	181,7
	TR	176,8
	ZZ	176,8

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz.U. L 328 z 28.11.2012, s. 7). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2016/1925

z dnia 31 października 2016 r.

uchylająca decyzję wykonawczą (UE) 2016/17 zezwalającą Zjednoczonemu Królestwu na wprowadzenie na swoim terytorium zakazu wprowadzania do obrotu odmiany konopi ujętej we wspólnym katalogu odmian gatunków roślin rolniczych na podstawie dyrektywy Rady 2002/53/WE

(notyfikowana jako dokument nr C(2016) 6860)

(Jedynie tekst w języku angielskim jest autentyczny)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2002/53/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie Wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 18,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W art. 32 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 ⁽²⁾ przewidziano, że – aby nie przyznawać wsparcia uprawom nielegalnym – obszary wykorzystywane do produkcji konopi kwalifikują się do wsparcia jedynie wówczas, gdy zastosowane odmiany zawierają maksymalnie 0,2 % tetrahydrokannabinolu (THC).
- (2) Art. 45 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 809/2014 ⁽³⁾ stanowi, że jeśli w następnym roku średnia wyników dla wszystkich prób danej odmiany przekracza zawartość THC określoną w art. 32 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, państwo członkowskie wnosi o zakaz wprowadzania do obrotu takiej odmiany zgodnie z art. 18 dyrektywy 2002/53/WE.
- (3) W dniu 28 kwietnia 2015 r. Komisja otrzymała od Zjednoczonego Królestwa wniosek o zezwolenie na wydanie zakazu wprowadzania do obrotu konopi odmiany Finola, ponieważ jej zawartość THC w drugim roku z rzędu przekroczyła dopuszczalny poziom wynoszący 0,2 %.
- (4) W odpowiedzi na ten wniosek Komisja przyjęła decyzję wykonawczą Komisji (UE) 2016/17 ⁽⁴⁾ i zezwoliła Zjednoczonemu Królestwu na wprowadzenie na swoim terytorium zakazu wprowadzania do obrotu tej odmiany konopi.
- (5) W dniu 15 marca 2016 r. Zjednoczone Królestwo oficjalnie poinformowało Komisję, że w następstwie dodatkowych badań prób konopi odmiany Finola odkryto, iż zawartość THC w 2014 r. nie przekroczyła progu 0,2 % określonego w art. 32 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.
- (6) W związku z tym Zjednoczone Królestwo zwróciło się o uchylenie decyzji wykonawczej (UE) 2016/17.
- (7) Należy zatem uchylić tę decyzję wykonawczą.
- (8) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

⁽¹⁾ Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej i uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 608).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 809/2014 z dnia 17 lipca 2014 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli, środków rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności (Dz.U. L 227 z 31.7.2014, s. 69).

⁽⁴⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/17 z dnia 7 stycznia 2016 r. zezwalająca Zjednoczonemu Królestwu na wprowadzenie na swoim terytorium zakazu wprowadzania do obrotu odmiany konopi ujętej we wspólnym katalogu odmian gatunków roślin rolniczych na podstawie dyrektywy Rady 2002/53/WE (Dz.U. L 5 z 8.1.2016, s. 7).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Uchylenie decyzji wykonawczej (UE) 2016/17

Uchyła się decyzję wykonawczą (UE) 2016/17.

Artykuł 2

Adresat

Niniejsza decyzja skierowana jest do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Sporządzono w Brukseli dnia 31 października 2016 r.

W imieniu Komisji
Vytenis ANDRIUKAITIS
Członek Komisji

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2016/1926**z dnia 3 listopada 2016 r.****w sprawie zatwierdzenia dachu fotowoltaicznego ładującego akumulator jako technologii innowacyjnej umożliwiającej zmniejszenie emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. określające normy emisji dla nowych samochodów osobowych w ramach zintegrowanego podejścia Wspólnoty na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 4,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 725/2011 z dnia 25 lipca 2011 r. ustanawiające procedurę zatwierdzania i poświadczania technologii innowacyjnych umożliwiających zmniejszenie emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 10 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wniosek złożony przez dostawcę a2solar Advanced and Automotive Solar Systems GmbH („wnioskodawcę”) w dniu 4 lutego 2016 r. o zatwierdzenie fotowoltaicznego dachu wspomagającego ładowanie akumulatora jako ekoinnowacji poddano ocenie zgodnie z art. 12 rozporządzenia (WE) nr 443/2009, z rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 725/2011 oraz z wytycznymi technicznymi dotyczącymi przygotowania wniosków o zatwierdzenie technologii innowacyjnych na podstawie rozporządzenia (WE) nr 443/2009 ⁽³⁾.
- (2) Informacje podane we wniosku potwierdzają, że warunki i kryteria, o których mowa w art. 12 rozporządzenia (WE) nr 443/2009 oraz w art. 2 i 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011, zostały spełnione. W związku z tym fotowoltaiczny dach wspomagający ładowanie akumulatora zaproponowany przez wnioskodawcę powinien zostać zatwierdzony jako technologia innowacyjna.
- (3) W decyzjach wykonawczych 2014/806/UE ⁽⁴⁾ oraz (UE) 2015/279 ⁽⁵⁾ Komisja zatwierdziła dwa wnioski dotyczące fotowoltaicznych dachów wspomagających ładowanie akumulatora. W oparciu o doświadczenia zdobyte w trakcie oceny tych wniosków, jak również ich obecne stosowanie, wykazano w sposób zadowalający i niezbity, że fotowoltaiczny dach wspomagający ładowanie akumulatora spełnia kryteria kwalifikowalności, o których mowa w art. 12 rozporządzenia (WE) nr 443/2009 i w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 725/2011, oraz zapewnia redukcję emisji CO₂ o co najmniej 1 g CO₂/km w porównaniu z pojazdem referencyjnym. Należy zatem zasadniczo uznać i, zgodnie z art. 12 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 443/2009, potwierdzić zdolność tej innowacyjnej technologii do redukcji emisji CO₂ i zaproponować ogólną metodę badania do celów poświadczania oszczędności CO₂.
- (4) Należy zatem zapewnić producentom możliwość poświadczania oszczędności CO₂ uzyskanych dzięki dachom fotowoltaicznym ładującym akumulator spełniającym te warunki. W celu zagwarantowania, że tylko fotowoltaiczne dachy spełniające te warunki zostały zgłoszone do poświadczania, producent powinien dostarczyć sprawozdanie weryfikujące sporządzone przez niezależny zatwierdzony organ, potwierdzające zgodność elementu z warunkami określonymi w niniejszej decyzji, wraz z wnioskiem o poświadczenie przedłożonym organowi udzielającemu homologacji typu.
- (5) Jeżeli organ udzielający homologacji typu stwierdzi, że fotowoltaiczny dach wspomagający ładowanie akumulatora nie spełnia warunków poświadczania, wniosek o poświadczenie oszczędności powinien zostać odrzucony.

⁽¹⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 194 z 26.7.2011, s. 19.⁽³⁾ <https://circabc.europa.eu/w/browse/f3927eae-29f8-4950-b3b3-d2e700598b52>⁽⁴⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2014/806/UE z dnia 18 listopada 2014 r. w sprawie zatwierdzenia fotowoltaicznego szyberdachu Webasto wspomagającego ładowanie akumulatora jako technologii innowacyjnej umożliwiającej zmniejszenie emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 (Dz.U. L 332 z 19.11.2014, s. 34).⁽⁵⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/279 z dnia 19 lutego 2015 r. w sprawie zatwierdzenia fotowoltaicznego szyberdachu Asola wspomagającego ładowanie akumulatora jako technologii innowacyjnej umożliwiającej zmniejszenie emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 (Dz.U. L 47 z 20.2.2015, s. 26).

- (6) Za właściwe uznaje się zatwierdzenie metody badania w celu określenia oszczędności CO₂ uzyskanych dzięki fotowoltaicznym dachom wspomagającym ładowanie akumulatora.
- (7) W celu określenia oszczędności emisji CO₂, jakie można uzyskać dzięki zastosowaniu fotowoltaicznego dachu wspomagającego ładowanie akumulatora, konieczne jest wyznaczenie pojazdu referencyjnego, którego poziom emisji CO₂ porównuje się z poziomem emisji pojazdu wyposażonego w technologię innowacyjną, zgodnie z art. 5 i 8 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011. Komisja jest zdania, że pojazd referencyjny powinien być wariantem pojazdu, który pod każdym względem jest identyczny z pojazdem ekoinnowacyjnym, z wyjątkiem fotowoltaicznego dachu, oraz, w stosownych przypadkach, bez dodatkowego akumulatora lub innych urządzeń niezbędnych do przekształcania energii słonecznej w energię elektryczną i jej magazynowania.
- (8) Zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 należy wykazać, że dach fotowoltaiczny ładujący akumulator jest ściśle związany ze sprawnym działaniem pojazdu. Oznacza to, że energia wytwarzana przez fotowoltaiczny dach nie powinna na przykład być przeznaczona wyłącznie do zasilania urządzeń zwiększających komfort użytkownika.
- (9) W celu ułatwienia szerszego wykorzystania fotowoltaicznych dachów w nowych pojazdach producent powinien również mieć możliwość ubiegania się o poświadczenie oszczędności CO₂ uzyskanych z kilku systemów fotowoltaicznych dachów za pomocą jednego wniosku o poświadczenie. Należy jednak zapewnić, by możliwość ta była wykorzystywana, wówczas gdy stosowany jest mechanizm zachęcający do wdrożenia tylko takich systemów fotowoltaicznych dachów, które oferują najwyższą energooszczędność.
- (10) Do celów określenia ogólnego kodu ekoinnowacji, który ma być stosowany w odpowiednich dokumentach homologacji typu zgodnie z załącznikami I, VIII i IX do dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, należy określić kod indywidualny w odniesieniu do technologii innowacyjnej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zatwierdzenie

Dach fotowoltaiczny ładujący akumulator opisany we wniosku złożonym przez a2solar Advanced and Automotive Solar Systems GmbH zatwierdza się jako technologię innowacyjną w rozumieniu art. 12 rozporządzenia (WE) nr 443/2009.

Artykuł 2

Wniosek o poświadczenie oszczędności CO₂

1. Producent może wnioskować o poświadczenie oszczędności CO₂ uzyskanych dzięki systemowi dachu fotowoltaicznego ładującego akumulator przeznaczonemu do użytku w konwencjonalnych pojazdach kategorii M1 napędzanych silnikiem spalinowym, który obejmuje wszystkie następujące elementy:

- a) dach fotowoltaiczny;
- b) urządzenie niezbędne do przekształcania energii słonecznej w energię elektryczną i jej magazynowania;
- c) zdolność magazynowania na potrzeby tego systemu.

2. Całkowita masa tych komponentów musi zostać zweryfikowana i potwierdzona w sprawozdaniu przez niezależny zatwierdzony organ.

Artykuł 3

Poświadczenie oszczędności CO₂

1. Zmniejszenie emisji CO₂ w wyniku zastosowania systemu fotowoltaicznego dachu wspomagającego ładowanie akumulatora, o którym mowa w art. 2 ust. 1, ustala się przy użyciu metody określonej w załączniku.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 263 z 9.10.2007, s. 1).

2. Jeśli producent składa wniosek o poświadczenie oszczędności CO₂ uzyskanych dzięki więcej niż jednemu systemowi fotowoltaicznego dachu wspomagającego ładowanie akumulatora, w odniesieniu do jednej wersji pojazdu, organ udzielający homologacji typu określa, który z badanych dachów osiąga możliwie najniższe emisje CO₂, i odnotowuje najniższą wartość w odnośnej dokumentacji homologacji typu. Wartość ta jest wskazywana w świadectwie zgodności zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011.

Artykuł 4

Kod ekoinnowacji

Kod ekoinnowacji nr 21 zapisuje się w dokumentacji homologacji typu w przypadku odesłania do niniejszej decyzji zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 3 listopada 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

METODA OBLICZANIA OSZCZĘDNOŚCI EMISJI CO₂ UZYSKANYCH DZIĘKI DACHOM FOTOWOLTAICZNYM ŁADUJĄCYM AKUMULATOR

1. WPROWADZENIE

W celu obliczenia redukcji emisji CO₂, którą można przypisać zastosowaniu fotowoltaicznego dachu wspomagającego ładowanie akumulatora w pojeździe kategorii M₁, należy określić:

- 1) warunki badania;
- 2) wyposażenie badawcze;
- 3) oznaczanie szczytowej mocy wyjściowej;
- 4) obliczanie oszczędności emisji CO₂;
- 5) obliczanie marginesu błędu statystycznego oszczędności emisji CO₂.

2. SYMBOLE, PARAMETRY I JEDNOSTKI

Znaki łacińskie oszczędności emisji CO₂ [g CO₂/km]

- C_{CO₂} – CO₂
- CO₂ – dwutlenek węgla
- CF – współczynnik konwersji (l/100 km) – (g CO₂/km) [gCO₂/l] zdefiniowany w tabeli 3
- M – średni roczny przebieg [km/rok] zdefiniowany w tabeli 4
- \overline{mP}_p – zmierzona średnia szczytowa moc wyjściowa [W] fotowoltaicznego dachu
- n – liczba pomiarów szczytowej mocy wyjściowej fotowoltaicznego dachu, wynosząca co najmniej 5
- SCC – współczynnik korygujący dotyczący magazynowania energii słonecznej [-] zdefiniowany w tabeli 1.
- s_{CCO₂} – margines błędu statystycznego całkowitej oszczędności emisji CO₂ [g CO₂/km]
- S_{IR} – roczne europejskie średnie natężenie promieniowania słonecznego [W/m²] wynoszące 120 W/m²
- S_{IR_STC} – napromieniowanie globalne w standardowych warunkach testowania (STC) [W/m²] wynoszące 1 000 W/m²
- s_{mP_p} – standardowe odchylenie od średniej arytmetycznej wartości dla szczytowej mocy wyjściowej [W] fotowoltaicznego dachu
- UF_{IR} – współczynnik wykorzystania (efekt zacienienia) wynoszący 0,51
- V_{Pe} – zużycie mocy skutecznej [l/kWh] zdefiniowane w tabeli 2
- $\frac{\partial C_{CO_2}}{\partial mP_p}$ – wrażliwość obliczonych oszczędności emisji CO₂ dotycząca szczytowej mocy wyjściowej średniego fotowoltaicznego dachu

Znaki greckie

- ΔCO_{2m} – współczynnik korygujący CO₂ wynikający z dodatkowej masy systemu fotowoltaicznego [g CO₂/km] zdefiniowany w tabeli 5
- Δm – dodatkowa masa wynikająca z zainstalowania systemu fotowoltaicznego [kg]
- η_A – sprawność alternatora [%] wynosząca 67 %
- η_{SS} – sprawność systemu fotowoltaicznego [%] wynosząca 76 %
- Φ – nachylenie wzdłużne panelu fotowoltaicznego [°]

Indeksy dolne

Indeks (i) odnosi się do pomiaru szczytowej mocy wyjściowej fotowoltaicznego dachu

3. POMIARY I OKREŚLENIE SZCZYTOWEJ MOCY WYJŚCIOWEJ

Zmierzoną średnią szczytową moc wyjściową ($\overline{mP_p}$) fotowoltaicznego dachu określa się w sposób doświadczalny dla każdego wariantu pojazdu. Wstępną stabilizację badanego urządzenia należy przeprowadzać zgodnie z metodą badania określoną w normie międzynarodowej IEC 61215-2:2016 ⁽¹⁾. Pomiary szczytowej mocy wyjściowej należy przeprowadzać w normalnych warunkach testowych zgodnie z definicją określoną w normie międzynarodowej IEC/TS 61836:2007 ⁽²⁾.

Należy stosować zdemontowany kompletny fotowoltaiczny dach. Cztery narożne punkty panelu mają dotyczyć panelu pomiarowego.

Pomiary szczytowej mocy wyjściowej należy przeprowadzić co najmniej pięć razy i należy obliczyć średnią arytmetyczną ($\overline{mP_p}$).

4. OBLICZENIE OSZCZĘDNOŚCI EMISJI CO₂

Oszczędności CO₂ dla fotowoltaicznego dachu należy obliczyć za pomocą wzoru 1 ⁽³⁾.

Wzór 1

$$C_{CO_2} = S_{IR} \cdot UF_{IR} \cdot \eta_{SS} \cdot \frac{\overline{mP_p}}{S_{IR_STC}} \cdot SCC \cdot \frac{V_{Pe}}{\eta_A} \cdot \frac{CF}{M} \cdot \cos\Phi - \Delta CO_{2m}$$

gdzie:

C_{CO_2} : oszczędności emisji CO₂ [g CO₂/km]

S_{IR} : roczne europejskie średnie natężenie promieniowania słonecznego [W/m²] wynoszące 120 W/m²

UF_{IR} : współczynnik wykorzystania (efekt zacienienia) [-] wynoszący 0,51

η_{SS} : sprawność systemu fotowoltaicznego [%], wynosząca 76 %

$\overline{mP_p}$: zmierzona średnia szczytowa moc wyjściowa [W] fotowoltaicznego dachu

S_{IR_STC} : napromieniowanie globalne w standardowych warunkach testowania (STC) [W/m²] wynoszące 1 000 W/m²

SCC: współczynnik korygujący dotyczący magazynowania energii słonecznej [-] zdefiniowany w tabeli 1. Całkowita dostępna zdolność magazynowania układu akumulatorowego lub wartość SCC ma zostać dostarczona przez producenta pojazdu.

Tabela 1

Współczynnik korygujący dotyczący magazynowania energii słonecznej

Całkowita dostępna zdolność magazynowania układu akumulatorowego (12 V)/szczytowa średnia moc wyjściowa fotowoltaicznego dachu [Ah/W] ⁽¹⁾	0,10	0,20	0,30	0,40	0,50	0,60	≤ 0,666
Współczynnik korygujący dotyczący magazynowania energii słonecznej (SCC)	0,481	0,656	0,784	0,873	0,934	0,977	1

⁽¹⁾ Całkowita zdolność magazynowania obejmuje średnią użyteczną zdolność magazynowania akumulatora rozruchowego 10 Ah (12 V). Wszystkie wartości odnoszą się do średniego rocznego natężenia promieniowania słonecznego wynoszącego 120 W/m², udziału zacienienia 0,49 oraz średniego czasu prowadzenia pojazdu wynoszącego 1 godzinę dziennie przy 750 W zapotrzebowania na energię elektryczną.

⁽¹⁾ Międzynarodowa Komisja Elektrotechniczna (IEC), IEC 61215-2:2016 norma dla „Modułów fotowoltaicznych (PV) do zastosowań naziemnych – Kwalifikacja konstrukcji i aprobaty typu” (*standard for „Terrestrial photovoltaic (PV) modules – Design qualification and type approval”*).

⁽²⁾ Międzynarodowa Komisja Elektrotechniczna (IEC), IEC 61836-2007 norma dla „Energetyczne systemy fotowoltaiczne – Terminy, definicje i symbole” (*standard for „Solar photovoltaic energy systems – Terms, definitions and symbols”*).

⁽³⁾ Wytyczne techniczne dotyczące przygotowania wniosków o zatwierdzenie technologii innowacyjnych na podstawie rozporządzenia (WE) nr 443/2009 i rozporządzenia (UE) nr 510/2011 z dnia 11 maja 2011 r. określające normy emisji dla nowych lekkich samochodów dostawczych w ramach zintegrowanego podejścia Unii na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych (Dz.U. L 145 z 31.5.2011, s. 1). <https://circabc.europa.eu/sd/a/bbf05038-a907-4298-83ee-3d6cce3b4231/Technical%20Guidelines%20October%202015.pdf>

V_{pe} : zużycie mocy skutecznej [l/kWh] zdefiniowane w tabeli 2

Tabela 2

Zużycie mocy skutecznej

Rodzaj silnika	Zużycie mocy skutecznej (V_{pe}) [l/kWh]
Benzyna	0,264
Silniki benzynowe z turbodoładowaniem	0,280
Olej napędowy	0,220

η_A : sprawność alternatora [%], wynosząca 67 %

CF: współczynnik konwersji (l/100 km) – (g CO₂/km) [gCO₂/l] zdefiniowany w tabeli 3

Tabela 3

Współczynnik konwersji paliw

Rodzaj paliwa	Współczynnik konwersji (l/100 km) – (g CO ₂ /km) (CF) [gCO ₂ /l]
Benzyna	2 330
Olej napędowy	2 640

M: średni roczny przebieg [km/rok] zdefiniowany w tabeli 4

Tabela 4

Średni roczny przebieg dla pojazdów kategorii M₁

Rodzaj paliwa	Średni roczny przebieg (M) [km/rok]
Benzyna	12 700
Olej napędowy	17 000

Φ : nachylenie wzdłużne panelu fotowoltaicznego [°]. Wartość ta ma zostać dostarczona przez producenta pojazdu.

ΔCO_{2m} : współczynnik korygujący CO₂ związany z dodatkową masą fotowoltaicznego dachu oraz, w stosownych przypadkach, dodatkowego akumulatora lub innych urządzeń służących specjalnie do konwersji energii słonecznej na energię elektryczną i do jej magazynowania [g CO₂/km], jak zdefiniowano w tabeli 5.

Tabela 5

Współczynnik korygujący CO₂ związany z dodatkową masą

Rodzaj paliwa	Współczynnik korygujący CO ₂ związany z dodatkową masą (ΔCO_{2m}) [g CO ₂ /km]
Benzyna	0,0277 · Δm
Olej napędowy	0,0383 · Δm

W tabeli 5 Δm jest dodatkową masą wynikającą z zainstalowania systemu fotowoltaicznego, składającego się z fotowoltaicznego dachu oraz, w stosownych przypadkach, dodatkowego akumulatora lub innych urządzeń służących specjalnie do konwersji energii słonecznej na energię elektryczną i do jej magazynowania.

W szczególności Δm oznacza dodatnią różnicę między masą systemu fotowoltaicznego a masą typowego stalowego dachu. Zakłada się, że masa typowego stalowego dachu wynosi 12 kg. W przypadku gdy waga systemu fotowoltaicznego jest niższa niż 12 kg, nie należy dokonywać żadnych korekt z tytułu zmiany masy.

5. WYLICZENIE MARGINESU BŁĘDU STATYSTYCZNEGO

Standardowe odchylenie średniej arytmetycznej wartości szczytowej mocy wyjściowej należy obliczyć za pomocą wzoru 2.

Wzór 2

$$s_{\overline{mP}_p} = \sqrt{\frac{\sum_{i=1}^n (mP_{p_i} - \overline{mP}_p)^2}{n(n-1)}}$$

gdzie:

$s_{\overline{mP}_p}$: standardowe odchylenie średniej arytmetycznej wartości szczytowej mocy wyjściowej [W]

mP_{p_i} : wartość pomiaru szczytowej mocy wyjściowej [W]

\overline{mP}_p : średnia arytmetyczna szczytowej mocy wyjściowej [W]

n : liczba pomiarów szczytowej mocy wyjściowej wynosząca co najmniej 5

Standardowe odchylenie średniej arytmetycznej wartości szczytowej mocy wyjściowej fotowoltaicznego dachu prowadzi do marginesu błędu statystycznego oszczędności emisji CO₂ ($s_{C_{CO_2}}$). Wartość tę oblicza się zgodnie ze wzorem 3.

Wzór 3

$$s_{C_{CO_2}} = \sqrt{\left(\frac{\partial C_{CO_2}}{\partial \overline{mP}_p} \cdot s_{\overline{mP}_p}\right)^2} = S_{IR} \cdot \frac{1}{S_{IR_STC}} \cdot U_{FIR} \cdot \eta_{SS} \cdot SCC \cdot \frac{V_{Pe}}{\eta_A} \cdot \frac{CF}{M} \cdot \cos \Phi \cdot s_{\overline{mP}_p}$$

6. POZIOM ISTOTNOŚCI

Należy wykazać w odniesieniu do każdego typu, wariantu i wersji pojazdu wyposażonego w fotowoltaiczny dach wspomagający ładowanie akumulatora, że minimalny próg 1 g CO₂/km został przekroczony w statystycznie istotny sposób, jak określono w art. 9 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011. W związku z tym należy stosować wzór 4.

Wzór 4

$$MT \leq C_{CO_2} - s_{C_{CO_2}}$$

gdzie:

MT: minimalna wartość progowa [g CO₂/km] wynosząca 1 g CO₂/km

$s_{C_{CO_2}}$: margines błędu statystycznego całkowitej oszczędności emisji CO₂ [g CO₂/km]

W przypadku gdy oszczędności emisji CO₂, jako wyniku obliczenia z zastosowaniem wzoru 4, są niższe od wartości progowej określonej w art. 9 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011, zastosowanie ma art. 11 ust. 2 akapit drugi tego rozporządzenia.

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/428 z dnia 10 marca 2015 r. zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 i rozporządzenie (UE) nr 1063/2010 w odniesieniu do reguł pochodzenia dotyczących ogólnego systemu preferencji taryfowych i preferencyjnych środków taryfowych dla określonych krajów lub terytoriów

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 70 z dnia 14 marca 2015 r.)

1. Strona 16, art. 1 pkt 5 – art. 69b ust. 4 zdanie drugie:

zamiast: „Dostęp do tych danych przysługuje w celu przeprowadzenia weryfikacji deklaracji zgodnie z art. 68 kodeksu lub zbadania deklaracji zgodnie z art. 78 ust. 2 kodeksu.”,

powinno być: „Dostęp do tych danych przysługuje w celu przeprowadzenia weryfikacji zgłoszeń zgodnie z art. 68 kodeksu lub kontroli zgłoszeń zgodnie z art. 78 ust. 2 kodeksu.”.

2. Strona 16, art. 1 pkt 5 – art. 69b ust. 7 lit e):

zamiast: „e) numer EORI lub numer identyfikacyjny przedsiębiorcy zarejestrowanego eksportera.”,

powinno być: „e) numer EORI lub numer identyfikacyjny przedsiębiorcy (TIN) zarejestrowanego eksportera.”.

3. Strona 17, art. 1 pkt 5 – art. 69c ust. 1:

zamiast: „1. Dane zarejestrowane w systemie REX są przetwarzane wyłącznie do celów stosowania tego systemu, jak określono w niniejszej sekcji.”,

powinno być: „1. Dane zarejestrowane w systemie REX są przetwarzane wyłącznie do celów stosowania systemu, o którym mowa w niniejszej sekcji.”.

4. Strona 17, art. 1 pkt 5 – art. 69c ust. 2 akapit drugi:

zamiast: „Zarejestrowanym eksporterom udostępnia się te informacje za pośrednictwem noty załączonej do wniosku o rejestrację eksportera, jak określono w załączniku 13c.”,

powinno być: „Zarejestrowanym eksporterom udostępnia się te informacje za pośrednictwem noty załączonej do wniosku o nadanie statusu zarejestrowanego eksportera, określonego w załączniku 13c.”.

5. Strona 19, art. 1 pkt 12) – art. 91 ust. 2:

zamiast: „2. W okresie 12 miesięcy następujących po dacie rozpoczęcia przez kraj korzystający rejestracji eksporterów właściwe władze tego kraju kontynuują wystawianie świadectw pochodzenia na formularzu A na wniosek eksporterów, którzy nie są jeszcze zarejestrowani w czasie składania wniosku o wydanie świadectwa.”,

powinno być: „2. W okresie 12 miesięcy następujących po dacie rozpoczęcia przez kraj korzystający rejestracji eksporterów właściwe organy tego kraju kontynuują wystawianie świadectw pochodzenia na formularzu A na wniosek eksporterów, którzy w momencie składania wniosku o wydanie świadectwa nie są jeszcze zarejestrowani.”,

6. Strona 21, art. 1 pkt 12 – art. 93 ust. 5 zdanie pierwsze:

zamiast: „5. Cofnięcie rejestracji ma skutek wyłącznie w odniesieniu do przyszłości, tj. w odniesieniu do oświadczeń o pochodzeniu złożonych po dacie cofnięcia rejestracji.”,

powinno być: „5. Cofnięcie rejestracji ma skutek wyłącznie w odniesieniu do przyszłości, tj. w odniesieniu do oświadczeń o pochodzeniu sporządzonych po dacie cofnięcia rejestracji.”.

7. Strona 21, art. 1 pkt 12 – art. 93 ust. 9:

zamiast: „9. Eksporterzy lub ponowni nadawcy towarów, których rejestracja została cofnięta, mogą złożyć nowy wniosek o rejestrację eksportera zgodnie z art. 92. Eksporterzy lub ponowni nadawcy towarów, których rejestrację cofnięto zgodnie z ust. 3 lit. d) i ust. 4, mogą zostać ponownie zarejestrowani, jedynie jeżeli udowodnią właściwym organom kraju korzystającego lub organom celnym państwa członkowskiego, które ich zarejestrowało, że podjęły konieczne działania naprawcze w odniesieniu do stanu, który doprowadził do cofnięcia rejestracji.”.

powinno być: „9. Eksporterzy lub ponowni nadawcy towarów, których rejestracja została cofnięta, mogą złożyć nowy wniosek o nadanie statusu zarejestrowanego eksportera zgodnie z art. 92. Eksporterzy lub ponowni nadawcy towarów, których rejestrację cofnięto zgodnie z ust. 3 lit. d) i ust. 4, mogą zostać ponownie zarejestrowani, jedynie jeżeli udowodnią właściwym organom kraju korzystającego lub organom celnym państwa członkowskiego, które ich zarejestrowało, że podjęły konieczne działania naprawcze w odniesieniu do stanu, który doprowadził do cofnięcia rejestracji.”.

8. Strona 22, art. 1 pkt 12 – art. 95 ust. 2:

zamiast: „2. Oświadczenie o pochodzeniu może również zostać sporządzone po dokonaniu wywozu przedmiotowych produktów (»oświadczenie z mocą wsteczną«). Takie oświadczenie z mocą wsteczną jest dopuszczalne, jeżeli zostanie przedstawione organom celnym państwa członkowskiego, w którym złożono zgłoszenie celne o dopuszczenie do swobodnego obrotu, nie później niż dwa lata po dokonaniu przywozu.

W przypadku gdy podział przesyłki odbywa się zgodnie z art. 74, i pod warunkiem dotrzymania terminu dwóch lat, o którym mowa w akapicie pierwszym, oświadczenie o pochodzeniu może być sporządzone z mocą wsteczną przez eksportera z kraju wywozu produktów. Dotyczy to odpowiednio przypadku gdy podział przesyłki odbywa się w innym kraju korzystającym lub w Norwegii, Szwajcarii lub w stosownym przypadku w Turcji.”.

powinno być: „2. Oświadczenie o pochodzeniu może również zostać sporządzone po dokonaniu wywozu przedmiotowych produktów (»oświadczenie retrospektywne«). Takie oświadczenie retrospektywne jest dopuszczalne, jeżeli zostanie przedstawione organom celnym państwa członkowskiego, w którym złożono zgłoszenie celne o dopuszczenie do swobodnego obrotu, nie później niż dwa lata po dokonaniu przywozu.

W przypadku gdy podział przesyłki odbywa się zgodnie z art. 74, i pod warunkiem dotrzymania terminu dwóch lat, o którym mowa w akapicie pierwszym, oświadczenie o pochodzeniu może być sporządzone retrospektywnie przez eksportera z kraju wywozu produktów. Dotyczy to odpowiednio przypadku gdy podział przesyłki odbywa się w innym kraju korzystającym lub w Norwegii, Szwajcarii lub w stosownym przypadku w Turcji.”.

9. Strona 22, art. 1 pkt 12 – art. 95 ust. 3 akapit pierwszy:

zamiast: „3. Oświadczenie o pochodzeniu eksporter przedstawia swojemu odbiorcy w Unii; zawiera ono dane określone w załączniku 13d. Sporządza się je w językach angielskim, francuskim lub hiszpańskim.”.

powinno być: „3. Oświadczenie o pochodzeniu eksporter przekazuje swojemu odbiorcy w Unii; zawiera ono dane określone w załączniku 13d. Sporządza się je w językach angielskim, francuskim lub hiszpańskim.”.

10. Strona 24, art. 1 pkt 19 – art. 97d ust. 3:

zamiast: „3. Jedynie ponowni nadawcy zarejestrowani w systemie REX mogą sporządzać zastępcze oświadczenia o pochodzeniu w odniesieniu do produktów pochodzących, które mają zostać wysłane do Norwegii, Szwajcarii lub Turcji, gdy kraj ten spełni pewne warunki. Ma to zastosowanie niezależnie od wartości produktów pochodzących zawartych w pierwotnej przesyłce i niezależnie od tego, czy państwo pochodzenia jest wymienione w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 978/2012.”.

powinno być: „3. Jedynie ponowni nadawcy zarejestrowani w systemie REX mogą sporządzać zastępcze oświadczenia o pochodzeniu w odniesieniu do produktów pochodzących, które mają zostać wysłane do Norwegii, Szwajcarii lub Turcji, gdy kraj ten spełni pewne warunki. Ma to zastosowanie niezależnie od wartości produktów pochodzących zawartych w pierwotnej przesyłce i niezależnie od tego, czy kraj pochodzenia jest wymieniony w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 978/2012.”.

11. Strona 25, art. 1 pkt 23 lit. a) – art. 97 l ust. 3:

zamiast: „3. Właściwe organy krajów korzystających mogą wystawić świadectwo z mocą wsteczną wyłącznie po sprawdzeniu, czy informacje zawarte we wniosku eksportera o wydanie świadectwa pochodzenia na formularzu A z mocą wsteczną są zgodne z danymi znajdującymi się w odpowiedniej dokumentacji wywozowej oraz czy świadectwo pochodzenia na formularzu A nie zostało wystawione przy wywozie odnośnych produktów. W polu 4 świadectwa pochodzenia na formularzu A wystawionego z mocą wsteczną umieszcza się dopisek »Issued retrospectively«, »Délivré a posteriori« lub »emitido a posteriori.«.”,

powinno być: „3. Właściwe organy krajów korzystających mogą wystawić świadectwo retrospektywnie wyłącznie po sprawdzeniu, czy informacje zawarte we wniosku eksportera o wydanie świadectwa pochodzenia na formularzu A retrospektywnie są zgodne z danymi znajdującymi się w odpowiedniej dokumentacji wywozowej oraz czy świadectwo pochodzenia na formularzu A nie zostało wystawione przy wywozie odnośnych produktów. W polu 4 świadectwa pochodzenia na formularzu A wystawionego retrospektywnie umieszcza się dopisek »Issued retrospectively«, »Délivré a posteriori« lub »emitido a posteriori.«.”.

12. Strona 28, załącznik II – załącznik 13c, pozycja nr 1 w tabeli wniosku o nadanie statusu zarejestrowanego eksportera:

zamiast: „1. Nazwa eksportera, pełny adres i kraj, numer EORI lub NIP (?).”,

powinno być: „1. Nazwa eksportera, pełny adres i kraj, numer EORI lub TIN (?).”.

13. Strona 30, załącznik II – załącznik 13c, przypis 2:

zamiast: „(?) Wskazanie numeru EORI jest obowiązkowe dla eksporterów z UE i ponownych nadawców. Dla eksporterów w krajach korzystających, Norwegii, Szwajcarii i Turcji, wskazanie numeru NIP jest obowiązkowe.”,

powinno być: „(?) Wskazanie numeru EORI jest obowiązkowe dla eksporterów z UE i ponownych nadawców. Dla eksporterów w krajach korzystających, Norwegii, Szwajcarii i Turcji obowiązkowe jest wskazanie numeru TIN.”.

14. Strona 31, załącznik II – załącznik 13d, przypis 1:

zamiast: „(1) Jeżeli oświadczenie o pochodzeniu zastępuje inne oświadczenie zgodnie z art. 97d ust. 2 i 3, zastępcze oświadczenie o pochodzeniu opatruje się oznaczeniem »Replacement statement« lub »Attestation de remplacement« lub »Comunicación de sustitución«. Na świadectwie zastępczym podaje się również datę wydania pierwotnego oświadczenia oraz wszelkie pozostałe niezbędne dane zgodnie z art. 97d ust. 6.”,

powinno być: „(1) Jeżeli oświadczenie o pochodzeniu zastępuje inne oświadczenie zgodnie z art. 97d ust. 2 i 3, zastępcze oświadczenie o pochodzeniu opatruje się oznaczeniem »Replacement statement« lub »Attestation de remplacement« lub »Comunicación de sustitución«. Na oświadczeniu zastępczym podaje się również datę wydania pierwotnego oświadczenia oraz wszelkie pozostałe niezbędne dane zgodnie z art. 97d ust. 6.”.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)



Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL